

Viața omului e materie, dar e și spirit. Spiritul creează materia, iar nu invers. Din energia increată a vidului primordial Creatorul a făcut universul și lumea în care trăim. Esența divină e nepieritoare, energia conștientă care dă naștere vieții și care postexistă vieții pământești, fiind principiul fundamental în jurul căruia ființa umană trebuie să-și construiască viața. Spun toate acestea deoarece ființa omenească la fel cum are nevoie de apă, mâncare ori confort, la fel are nevoie și de spiritualitate.

Anul are o serie de cicluri sacre pe care omul creștin are datoria de a le înțelege și de a se raporta la ele. Sărbătoarea Învierii Domnului este cel mai important moment din viața creștinului. Învierea este evenimentul care sfidând raționalul și depășind sfera probabilităților generale ale lumii, a dat omului șansa de a se naște a doua oară. Această a doua naștere trăită în fiecare an cu ocazia Sfințelor Paști este miracolul din care se naște mântuirea persoanei și șansa la nemurire și la Adevăr. Adevărul, cel de dincolo de rațiunea simplistă și conformistă, este unica premisă a omului spre revenirea acestuia la matca sa fundamentală, comuniunea dincolo de spațiu și timp cu Dumnezeu. Ca atare, Sfintele Paști nu sunt un simplu moment de comemorare și ceremonial religios, ci sunt retrăirea ciclică a unei minuni divine din care răsar valorile constitutive ale civilizației creștine și care stă la baza așezământului nostru de credință.

Învierea Lui Hristos, ca Fiu al Lui Dumnezeu, născut și sacrificat spre mântuirea lumii, este un gest de măreție cosmică și un act de neasemuită iubire pe care Dumnezeu Tatăl îl oferă creației sale pământești. Fără sacrificiul pe cruce al Fiului Lui Dumnezeu, spălarea de păcate a lumii ar fi rămas o simplă năzuință imposibil de atins pentru oameni. Prin Înviere, Hristos a adus umilei ființe, omul, libertatea de a răzbi în fața păcatului, în fața ispitei și în fața mocirloaselor uneltiri ale răului prezente în această lume. De aceea cred că în fața sărbătorii Paștilor, omul creștin trebuie să adopte o ținută de înaltă trăire duhovnicească și o ținută care să pună în evidență acel înveliș serafic, acel element eteric din om, element tot mai greu de pus în valoare într-o atât de agitată epocă postmodernă.

Învierea Lui Hristos se primește în poziție dreaptă, în chip senin și în lumina libertății. Paștile sunt o sărbătoare ale cărei coordonate nu au nimic de-a face cu vreun festin exuberant ori cu o petrecere gălăgioasă. Paștele se așteaptă și se sărbătorește în tihnă și în introspectivă, iar bucuria luminii Învierii este acea bucurie a victoriei vieții asupra morții. Lumina Învierii este dătătoare de speranță, libertate și siguranță, fiind totodată o dovadă a cunoașterii empirice și mistice pe care omul creștin o poate avea asupra misterului mântuirii. Învierea Domnului este o

secvență de fericire lăuntrică și cosmică la care suntem chemați să fim părtași și pe care avem datoria de a o împărtăși pe mai departe.

Paștile ne cheamă la contemplație și la acea bucurie cumpătată ce reiese din șansa omului de a cunoaște sensurile și de a-și putea călăuzi pașii pe urmele Lui Dumnezeu.

Aș dori să mai amintesc că tendințele recente de a transforma noaptea Învierii Domnului într-un soi de „revelion” în miez de primăvară, sunt un obicei comunist și o exhibare a unor forme de adâncă ignoranță.

Text: Gheorghe Andrei Daniel